

Evangelí del dilluns de la setmana III de durant l'any: units a l'arrel, units al Crist

“Si un reialme es divideix i lluita contra si mateix, no pot durar”. Un camí per aconseguir la unitat amb Déu és ser molt fidels i pregar diàriament pel Papa i l'Església.

Evangelí (Mc 3, 22-30)

Els mestres de la Llei que havien baixat de Jerusalem deien:

—Està posseït per Beelzebul.

I encara:

—Aquest treu els dimonis pel poder del príncep dels dimonis.

Llavors Jesús els va cridar i els parlava valent-se de paràboles:

—Com pot ser que Satanàs tregui fora Satanàs? Si un reialme es divideix i lluita contra si mateix, no pot durar. I si una casa es divideix i lluita contra si mateixa, tampoc no durarà. Si és cert, doncs, que Satanàs s'ha aixecat contra si mateix i s'ha dividit, no pot durar: ha arribat la seva fi. Tampoc ningú no pot entrar a casa d'un que és fort i apoderar-se dels seus béns si abans no el lliga; tan sols així li podrà saquejar la casa.

»En veritat us dic que tot serà perdonat als homes: els pecats i totes les blasfèmies que hagin proferit; però el qui blasfema contra l'Esperit Sant no tindrà mai perdó: és culpable del seu pecat per sempre més.

Jesús va parlar així perquè deien d'ell que tenia un esperit maligne.

Comentari

A l'evangelí d'avui meditem sobre l'actitud del cor. Els escribes han vist els grans miracles de Jesús i n'han escoltat els ensenyaments. Així i tot, l'acusen de fer prodigis pel poder de Satanàs. La seva actitud és posar-se per sobre del Senyor. Malgrat que no sabem el motiu del rebuig, el podem intuir: el missatge de Jesús no és el que esperen i prefereixen continuar lligats a la seva pròpia doctrina, intencions o plans. I això els porta a rebutjar Déu.

De vegades tu i jo també podem actuar com els escribes. No pas amb un rebuig frontal, però sí negant interiorment la doctrina del Crist. Pot esdevenir-se que pensem que un

ensenyament de l'Església és molt dur i preferim continuar aferrats a l'opinió pròpia. O potser no volem fer quelcom que Déu ens demana i optem per una solució que ens és més agradable, però que no és la que Déu vol.

El camí del cristià és de seguiment del Crist. De vegades el camí és ardu, però hi ha la felicitat. Fer allò que Déu vol de mi, unir-se a la seva voluntat i acceptar-la, encara que costi, és el camí de l'amor.

Som a l'octavari per a la unitat dels cristians. Per assolir la unitat, cal primer que els cristians estiguem molt units a l'arrel, a Jesús. I el mitjà per aconseguir-ho és a través de la pregària, moment en què coneixem la voluntat de Déu per a cadascú.

Per això, una actitud que hem de fomentar sovint és la de perdonar-nos a nosaltres mateixos, pels pecats personals. Qui no reconeix que ha

pecat, no es perdona a si mateix i continua aferrat a les seves pròpies conviccions, que no són les de Déu. El Papa Francesc, en una audiència del 27 d'agost del 2014, va dir: “Déu, però, vol que creixem en la nostra capacitat d'acollir-nos, de perdonar-nos, de voler-nos, per assemblear-nos cada vegada més a Ell, que és comunió i amor”.

No ens podem salvar per nosaltres mateixos: cal la gràcia de Déu. Si rebutgem l'ajuda de Déu i l'amor infinit que ens té, no podrem pas assolir la santedat. Perquè la salvació no és un premi merescut a la lluita d'una vida; és més aviat un do immerescut que Déu dona a aquells que miren d'estimar-lo. Si hom rebutja l'ajuda de l'Esperit Sant, rebutja aquest do de Déu que és la seva pròpia salvació.

Sant Josepmaria repetia sovint la jaculatòria *Omnes cum Petro ad*

Iesum per Mariam (Tots amb Pere a Jesús a través de Maria) perquè tots els cristians tinguem una mateixa voluntat, un mateix cor, un mateix Esperit. Cerquem estar sempre molt units a Déu a través de la pregària. Un camí per aconseguir la unitat és ser sempre molt fidels i pregar diàriament pel Papa i l'Església.

Pablo Erdozáin // Daniel Watson
- Pexels

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-dilluns-de-la-setmana-iii-de-durant-lany-units-a-larrel-units-al-crist/>
(15/03/2026)